

DE GEBOORTE APPETIJT

Door
W. G. van de HULST

De gedroogde
Appeltjes

door W. G. van de Hulst

Met pentekeningen van W. G. van de Hulst Jr.

Groot-moe, ja?.... Mag het?.... Ja?

Groot-moe lach-te stille-tjes; groot-moe maakte een knip-oog-je. Ze zei, héél zacht: Ja, kom maar; kom maar *gaww*. Hij ziet het niet.

En Miep klom haas-tig op groot-moe's schoot. Ze knuf-felde zich te-gen groot-moe aan; haar hoofd-je vei-lig te-gen groot-moe's schou-der; haar blo-te voet-jes vei-lig sa-men in groot-moe's hand.... En groot-moe's jak had glazen knoop-jes.

Zo'n gro-te meid! Op groot-moe's schoot. Ze was al bij-na ze-ven jaar....

Maar — 't was Za-ter-dag-a-vond. En Miep was zo lekker ge-was-sen en ver-schoond; — en Miep had zo'n mooi-e, scho-ne nacht-pon aan; — en haar voet-jes waren zo prach-tig schoon; — en ze rook nog he-le-maal naar de zeep.... En ze mocht nog een poos-je òp-blij-ven ook; en mor-gen, mòr-gen was 't Zon-dag; — en.... en al-les was zo.... zo *lek-ker*.

Maar *groot-moe* was ge-ko-men; — dàt was het *al-ler-mooi-ste*.

Groot-moe was ge-ko-men, toen Miep nog in de kuip zat; toen moes haar af-poe-del-de met dik-ke vlok-ken schuim....

Maar Miep had niets ge-vraagd; — nòg niet.

Waar-òm niet?

Klei-ne Kees mocht het niet ho-ren.

Klei-ne Kees moest ook nog in de kuip; maar als hij

hoor-de van groot-moe's *schoot*, wil-de hij óók op dat fij-ne plek-je zit-ten; — o, vast!... En *tree* kin-der-tjes op groot-moe's *schoot*? Nee, dàt kon niet. Zo'n oud mens!....

Klei-ne Kees heeft niets ge-merkt.

Hij zit in de kuip en slaat met ar-men en be-nen; hij maakt wil-de, wo-es-te gol-ven met dik-ke schuim-kop-pen er op. Hij schréeuwt van de pret, tòt... tot er zo'n wil-de, wit-te schuim-kop hem net in zijn o-pen mond-je spat... Bah!

Aan 't fij-ne plek-je op groot-moe's *schoot* denkt hij niet.

Groot-moe!

Ja, kind.

Groot-moe, gaat u nou een ver-haal-tje ver-tel-len, — ja, groot-moe?

Een ver-haal-tje ver-tel-len?...—Ik schrik er van. Ik wéét geen ver-haal-tje.... Ver-tel jij maar eens; ken je je *vers-je* voor mor-gen al, voor de Zon-dags-school?

O ja, groot-moe; al lang. Zal ik het op-zeg-gen voor u?

En Miep be-gint. 't Gaat bèst; 't gaat heel lang-zaam; heel eer-bie-dig. Dat moet.

Groot-moe knikt.....

Goed! goed!

Tree re-gels vindt groot-moe heel mooi:

*Je-zus heeft mijn naam ten le-ven
Op-ge-schre-ven....*

Groot-moe knikt nòg eens; maar ze kijkt een beet-je *ver-drie-tig*.... Waar-òm?

Op-eens zegt ze: Ik wéét al een ver-haal-tje. Zal 'k dat ver-tel-len?

Ja, ja, groot-moe;.... já!

't Is van heel lang ge-le-den, hoor.
't Is van me zèlf, toen ik ook nog maar zo'n klein meis-je was, net als jij....

Van *u-zelf*?.... O, groot-moe, ja, ja! Dat is juist zo mooi; — van *u-zelf*.

Ja, maar 't was toch ei-gen-lijk he-le-máál niet mooi.... Groot-moe kijkt al-wéér een beet-je *ver-drie-tig*.

Dan zegt ze: Ik ging ook naar een Zon-dags-school, net als jij....

Naar *on-ze* Zon-dags-school, groot-moe?

Nee, na-tuur-lijk niet. Wij had-den niet zo'n *mooi-e* Zon-dags-school als jij. 't Is zo lang, zo héél lang al ge-le-den....

Wel hon-derd jaar, groot-moe?

O, domme meid; — dat kan toch niet. *Hon-derd* jaar ge-le-den, toen wàs groot-moe nog niet op de we-reld.

O, nee....

Hon-derd jaar ge-le-den, — ja, *pre-cies* hon-derd jaar — gin-gen er wel voor *het eerst* kin-der-tjes in ons land naar een Zon-dags-school; maar dáár was groot-moe nog niet bij, hoor.

Waar *was* uw Zon-dags-school dan, groot-moe?

Mijn Zon-dags-school?....-O, ik moet er nu een beet-je

om la-chen;
maar — ik heb
toch zo-veel
van mijn ou-de,
mijn *ra-re* Zon-
dags-school ge-
hou-den.... Mijn
Zon-dags-school
was in — je
raadt het nooit —
was in een *pak-huis*,

ach-ter een win-kel...

En ik zat op zo'n ra-re
bank: twee ton-ne-tjes met
een plank er o-ver.... En 't
rook in on-ze Zon-dags-school zo
lek-ker naar kof-fie en thee, en naar
meel, en naar zeep, en ook naar....
ge-droog-de ap-pel-tjes; — al-les door
el-kaar.

En on-ze mees-ter was een heel ou-de man.
Hij heet-te Lis-man; en hij had twee klei-ne baard-jes,
aan el-ke wang één; hij had mooi, wit haar; net zil-ver;
en zijn o-gen ke-ken al-tijd vrien-de-lijk.... Neen, toch
niet *al-tijd*....

Waar-om niet, groot-moe?

Luis-ter maar.... Hij was de baas van de win-kel; en
el-ke Za-ter-dag-a-vond ging hij naar zijn pak-huis, om
de ton-nen en de kis-ten en de zak-ken aan de kant te
schui-ven.... Ja, die e-ne ton ook....

Wel-ke ton, groot-moe?

Stil nou!.... En dan werd de ste-nen vloer ge-
schrobt, en met zand be-strooid in mooi-e fi-gu-ren; —
en dan kwa-men de ton-ne-tjes en de plan-ken, en dan
was de Zon-dags-school klaar.... Neen, nõg niet. Er

stond ook een gro-te kist met een Bij-bel er op, en nòg een an-der groot boek; een boek uit de win-kel. En ston-den al-le-maal re-ke-nin-gen in dat boek ge-schre-ven; maar *ach-ter-in* wa-ren nog mooi-e, wit-te bla-den. Daar ston-den on-ze na-men op. Op elk blad één naam. . . . O, en weet je, wat zo *aar-dig* was? . . . .

Ik was nog een heel klein meis-je, toen ik voor het eerst mee-ging naar de Zon-dags-school. Ik was pas zes jaar; maar gro-te Geurt van den smid en Le-na van de was-vrouw zou-den goed op mij pas-sen. Ik mocht tus-sen hen in zit-ten. En de plank zwie-bel-de zo lek-ker. . . . Maar toen de Zon-dags-school uit-ging, moest *ik* nog blij-ven.

Waar-òm, groot-moe? Was u stout ge-weest?

Neen, hoor. . . . Ik mocht bij Lis-man op zijn knie ko-men zit-ten. Toen nam hij het gro-te boek met de mooi-e, wit-te bla-den; en toen zei hij: Kijk, nou komt *jouw* naam ook in het boek.

Hij schreef gro-te, dik-ke let-ters, met krul-len. . . . Ik keek. Die naam — dat was *ik*. Ik kon nog he-le-maal maal niet le-zen, maar ik vond het toch *prach-tig*, dat ik ook in dat ou-de, def-ti-ge boek stond op-ge-schre-ven.

Hij druk-te mij te-gen zich aan, en zijn vrien-de-lij-ke o-gen wer-den nòg vrien-de-lij-ker.

Hij zei: Mooi, hè? Jouw naam in mijn boek!

Ik knik-te.

En zul je nu al-tijd in mijn boek *blij-ven* staan?

Ik knik-te.

Ja, ja, — maar *bo-ze* kin-ders scheur ik wèg uit mijn boek. . . . Dat moet.

Ik knik-te.

Toen zei hij: Hoor eens, mijn lie-ve kind, ik weet van een boek, dat nog dui-zend, *dui-zend-maal* mooi-er is dan het mij-ne. Dat is het hei-lig boek van God. Dat wordt bewaard in de he-mel.

Wij heb-ben een mooi vers-je ge-zon-gen:

*Je-zus heeft mijn naam ten le-ven
Op-ge-schre-ven....*

O, mijn lie-ve kind, als dat waar is, — als de Hee-re Je-zus je naam heeft ge-schre-ven in *Zijn* boek — dat is het heer-lijk-ste, het al-ler-heer-lijk-ste, wat er ge-beu-ren kan....

Op-eens rom-mel-de er iets ach-ter de ton-nen, die bij de deur ston-den. Lis-man liet mij van zijn knie glij-den. Hij ging kij-ken; maar hij zag *niets* ach-ter die ton-nen.... Ik hol-de naar bui-ten.

Gro-te Geurt wacht-te op mij. Le-na ook. En we gin-gen sa-men naar huis.

Toen zei Geurt op-eens: Hier, *die* mag jij!.... Hij stop-te mij twee ge-droog-de ap-pel-tjes in mijn hand. Lek-ker was dat!"

Klei-ne Kees in de kuip was klaar.

Klei-ne Kees hoor-de van ap-pel-tjes....

Ik-ke ook, ik-ke....!
riep hij; maar moes
hield hem ste-
vig vast.

Eerst je
han-sop
aan, klei-
ne ben-gel.

Miep
vroeg: En
tóén, groot-moe?

Groot-moe, en toen?.... Is het ver-haal-tje nou uit, groot-moe?

O, neen.... Nog lang niet.

Op onze Zon-dags-school wa-ren ook *on-deu-gen-de* kin-ders. Daar was *ik* óók bij....

U, groot-moe?.... *U?* Hoe kon dat?

Ja, mijn kind, dat kon best.... Hoor maar!

Eens op een keer zei Geurt: Ik weet wat. En hij *fluis-ter-de*: Ik weet een mooi plek-je voor jou. Jij bent zo klein, jij kunt er best in....

Ik vroeg: Wáár in? Waar moet ik in?

Geurt zei: Stil, niks zeg-gen, hoor.... En toen de Zon-dags-school uit-ging, duw-de hij mij ach-ter een gro-te ton, dicht bij de deur.... *Hij* bleef vóór de ton staan, zijn han-den op zijn rug.

Ik zat in het klei-ne, don-ke-re hoek-je. Nie-mand kon mij zien. Lis-man ook niet. Hij keek niet eens. Hij schreef twee nieu-we kin-de-ren in zijn boek.

Toen fluis-ter-de Geurt: Ap-pel-tjes? ap-pel-tjes!.... Pak ze dan! On-der aan de ton is een plank-je los. Toe dan! Gauw dan! Geef ze maar aan mij! — hier, in mijn hand....

O, groot-moe; maar dat mòcht toch niet....

Neen, dat mòcht niet; maar ik deed het tòch.... Ik pak-te een hand-je-vol ap-pel-tjes weg, en gaf ze aan Geurt. En nòg een hand-je-vol: en al-wéér een...."

Nòg meer!.... nòg meer! fluis-ter-de Geurt.

Ik deed het.

Stop je ei-gen zak ook maar vol, zei hij.

Ik deed het.

Toen, op-eens, riep hij: Gauw, gauw,.... kom er uit: hij *kijkt*....

Ik wroong mij, heel haas-tig, door het nau-we kier-tje heen tus-sen de ton en de muur.... Er rol-den al-le-maal ap-pel-tjes uit mijn zak, — op de vloer, op de drem-pel, op de straat.... Ik vloog Geurt ach-ter-na. Le-na was al weg.

O, groot-moe.... en toen? Toen heeft Lis-man het ge-zien hè groot-moe?

Stil maar; — luis-ter maar!.... Wat heb-ben we ge-smuld on-der-weg, Geurt en ik; — wat heb-ben we *heer-lijk* ge-smuld. Die ge-droog-de ap-pel-tjes wa-ren zo lek-ker. En we knab-bel-den, knab-bel-den maar, tot ze al-le-maal òp wa-ren.

Maar o, we wa-ren zo *dom!*

Klei-ne Kees zat ook te lui-ste-ren. Op de grond; — naast groot-moe's knie. Hij dacht he-le-maal niet aan het mooi-e plek-je op groot-moe's schoot. Hij dacht al-leen aan die lek-ke-re ap-pel-tjes; — en zijn mond-je mum-mel-de. 't Was net, of hij die lek-ke-re ap-pel-tjes *proef-de*.

Groot-moe ver-tel-de maar.

O zo *dom!*.... Die ap-pel-tjes wa-ren *ge-droogd*. Ze wa-ren klein ge-wor-den en in elkaar ge-krom-pen. Maar — daar van *bin-nen*, in mijn maag, wer-den ze weer groot en dik en rond. Ze gin-gen zwel-len. Dat doen ge-droog-de ap-pel-tjes óók, als moe-der ze in een pan met wa-ter zet.... O, en ik had er zo veel, zo héél veel ge-ge-ten. Ze dron-gen en wron-gen daar van bin-nen te-gen el-kaar op.... Ik kreeg zo'n pijn....

Klei-ne Kees luis-ter-de met ban-ge o-gen. Hij kreeg dik-ke rim-pels bo-ven zijn neus; hij hield met bei zijn handen zijn buik-je vast.

Ja, zei groot-moe, en toen ik thuis kwam, lust-te ik

geen e-ten. O, ik was zo ziek, zo *be-naurd*....

Moe-der bracht me naar bed; maar dät hielp ook al niet.

Toen heb ik haar al-les ver-teld; — dät hielp wel een beet-je.

Moe-der was erg boos op mij. Ik moest een le-lijk drank-je slik-ken. De gor-dij-nen gin-gen dicht. En moe-der liet mij *al-leen*.... En daar van bin-nen wron-gen en dron-gen de ap-pel-tjes, die al maar gro-ter wer-den....

Die mid-dag kwam Lis-man bij ons thuis. Ik hoor-de hem pra-ten met va-der in de gang....

O, groot-moe, — en tóén?

Ik was zo bang, zo bang.... Ik kroop diep weg onder de de-kens; ik lag heel stil; maar die ap-pel-tjes! die ap-pel-tjes!....

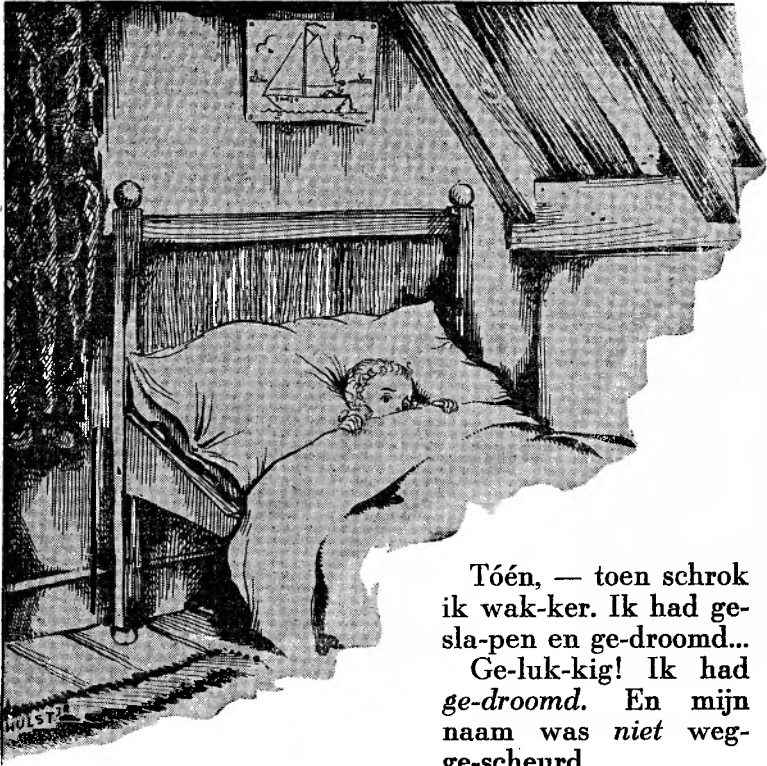
Ge-luk-kig, Lis-man kwam *niet* in mijn ka-mer-tje.

Maar 't werd zo don-ker al. En ik was zo al-leen. En ik durf-de niet roe-pen.

En toen, — ja, toen werd al-les zo *ráár*.

Toen zat ik op-eens wéér in de Zon-dags-school, wéér ach-ter die e-ne ton met het los-se plank-je. En ik keek heel bang om het hoek-je.... *Kin-de-ren* wa-ren er niet, maar Lis-man zat naast de gro-te kist met de Bij-bel er op.... O, en toen zag ik, dat hij het ou-de, def-ti-ge boek-met-de-na-men o-pen-deed, en het blad zocht, waar-op *mijn* naam stond ge-schre-ven.... Hij keek heel boos naar dat blad; en met een ruk scheur-de hij het wèg uit het boek.

Nee! néé!.... riep ik.

Tóén, — toen schrok ik wak-ker. Ik had ge-sla-pen en ge-droomd...

Ge-luk-kig! Ik had ge-droomd. En mijn naam was *niet* weg-gescheurd.

Máár...

O, mijn lie-ve kind, — ik werd zo ver-drie-tig.... Ik wist nog wel, wat Lis-man ge-zegd had, toen ik op zijn knie zat, die eerste keer. Hij had ge-zegd: Ik weet van een boek, dat nog dui-zend, *dui-zend*-maal mooi-er is dan het mij-ne. Dat is het hei-lig boek van God. Dat wordt be-waard in de he-mel....

En in mijn don-ker ka-mer-tje, zo ziek en zo bang, en zo héél al-leen, dacht ik: Mijn naam staat *niet* ge-schre-ven in het boek van God.... Neen, dat *kàn* niet. Dat

is mijn ei-gen schuld. Ik mòcht geen ap-pel-tjes ste-len, en ik deed het tòch....”

Moe-der!.... moe-der! riep ik schrei-end.

Moe-der hoor-de het niet.

O, ik snik-te van ver-driet. Ik wil-de wel bid-den; maar ik wist niet, wat ik bid-den moest. Ik dùrf-de niet bid-den.

En de vòl-gen-de Zon-dag....

O, groot-moe,.... dùrf-de u wel naar de Zon-dags-school?

„Ik moest van moe-der.... O, ik heb zo stille-tjes ge-ze-ten op mijn plank; — in el-kaar ge-do-ken ach-ter de rug van een groot meis-je: ik dùrf-de Lis-man niet aan-kij-ken.... Geurt wàs er niet; Geurt was ziek.

Toen de Zon-dags-school uit-ging, zei Lis-man op-eens te-gen mij: Jij moet e-ven wach-ten.

O, groot-moe,.... was hij èrg boos op u?

Tóén, — toen heeft die goe-de man mij toch weer op zijn knie ge-zet, zijn arm om mij heen, net als eerst. Hij zei: Jij bent een on-deu-gend kind ge-weest.

Ik knik-te.

Wil je tòch in mijn boek blij-ven staan?

Ik knik-te; — ja, ja.... Er kwa-men dik-ke tra-nen in mijn o-gen.

Toen vouw-de hij zijn han-den sa-men òp de kist; — vlak bij de Bij-bel;

vlak bij het ou-de, def-ti-ge boek.... Ik moest mijn klei-ne han-den leg-gen in zijn gro-te han-den.

Toen heeft hij ge-be-den, met heel zach-te stem.

Hij heeft ge-vraagd, of de Hee-re Je-zus mij mijn zon-den ver-ge-ven wil-de. Ook de zon-den van de àn-de-re kin-de-ren. Ook de zon-den van Lis-man zèlf.... Hij heeft ge-vraagd, of wij al-len tòch een-maal ge-schre-ven

moch-ten staan in het hei-lig boek van God....

O, mijn lie-ve kind!.... Dat *bid-den* heb ik nooit ver-ge-ten.

Lis-man is nu al heel lang dood.

Ik ben een ou-de vrouw ge-wor-den.

Het ou-de, def-ti-ge boek-met-de-na-men is wèg....

Maar — het hei-lig boek van God is eeu-wig.

Lis-man is nu in de he-mel, bij God.

En groot-moe-der wéét, dat ook *haar* naam ge-schre-

ven staat in het hei-lig boek. Groot-moe-der wéét, dat de Hee-re Je-zus haar lief heeft, en haar al haar kwaad, van haar he-le lan-ge le-ven, heeft ver-ge-ven....”

Klei-ne Kees was in slaap ge-val-len te-gen groot-moe's knie. Het ver-haal-tje was zo lãng, en *hij* was nog zo klein. Hij kon het tòch niet goed be-grij-pen.... Moes pak-te hem voor-zich-tig op, bracht hem in zijn bed-je.

Miep zat maar heel stil op groot-moe's knie. Ze zei niets.

Toen zei groot-moe: Miep, jij hebt een veel mooi-er Zon-dags-school dan ik; — met èch-te ban-ken, en èch-te boe-ken, en èch-te juf-frouws.... Mis-schien staat jouw naam in een èch-te na-men-lijst ge-schre-ven, en niet in zo'n raar, def-tig boek als de mij-ne, — op elk blad één naam....

Toen ik een klein meis-je was, wa-ren er nog niet veel Zon-dags-scho-len. Nu zijn er *hon-der-den*, — o-ver-al.

En 't is toch al-tijd.... *het-zelf-de*.

Hon-derd jaar lang heb-ben gro-te men-sen aan kin-de-ren in de Zon-dags-school van den Hee-re Je-zus ver-teld; al-tijd.... *het-zelf-de*.

En de Hee-re Je-zus, die àl-les weet, kijkt niet, of de Zon-dags-school mooi is en groot; — en Hij kijkt niet, of het boek, waar-in de na-men van de kin-de-ren staan op-ge-schre-ven, def-tig is of niet. Hij ziet naar het *hart* van de kin-de-ren. Als zij Hem lief-heb-ben, wil Hij hun al hun kwaad ver-ge-ven. Hij wil ook *hun* na-men schrij-ven in het hei-lig boek van God.

Nu is 't ver-haal-tje uit, Miep.... Nu weet je wel, waar-òrn ik jouw vers-je voor mor-gen zo mooi vond; — nu weet je ook, waar-òrn ik een beet-je ver-drie-tig keek. Ik dacht aan de ge-droog-de ap-pel-tjes....

Mies knik-te; — ze was heel stil.

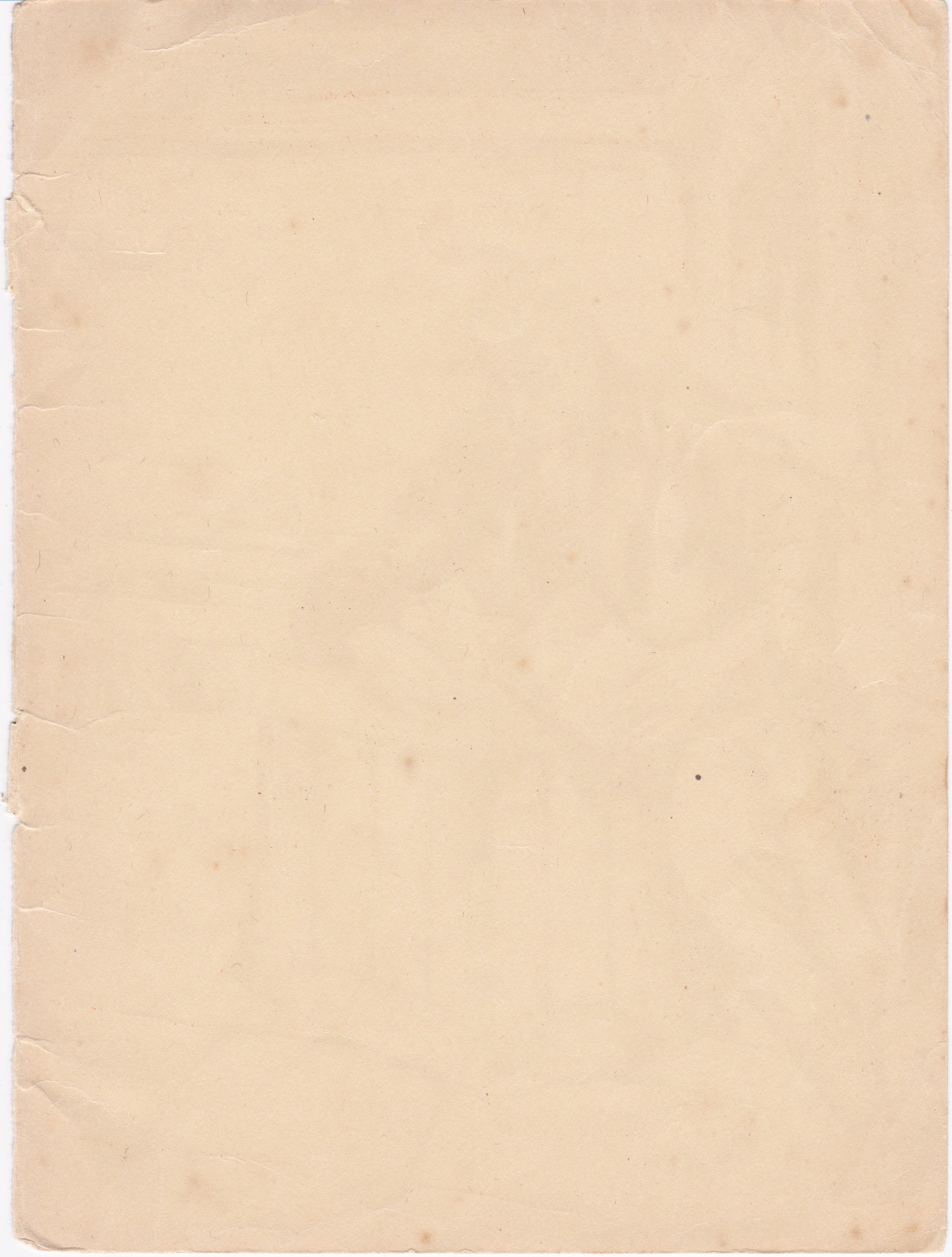

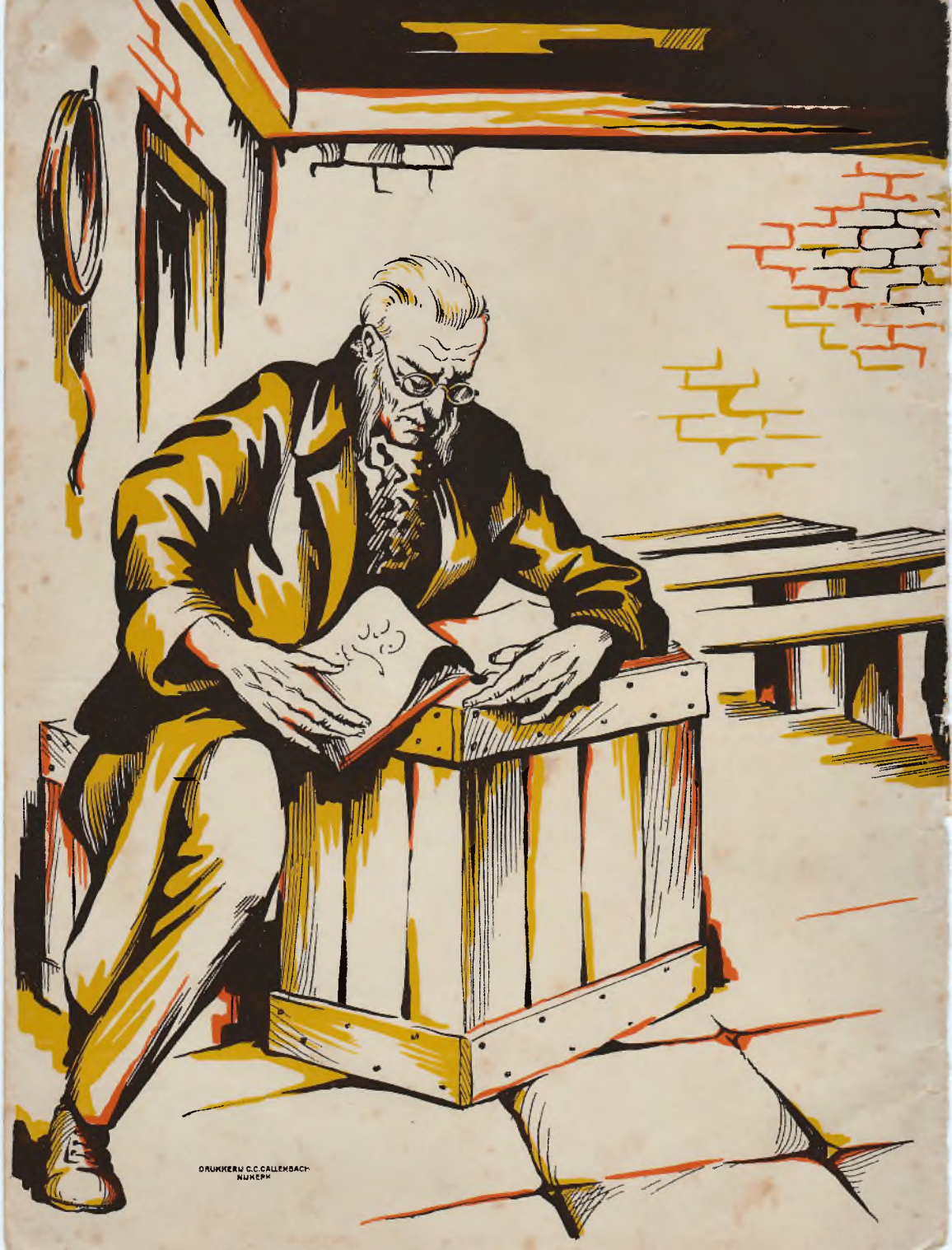
In bed, heel al-leen, heeft Miep lig-gen den-ken aan het hei-lig boek, dat in de he-mel wordt be-waard....

Toen heeft ze haar han-den ge-vou-wen, haar o-gen ge-slo-ten; maar — wat zij in haar ge-bed-je ge-vráágd heeft, dát weet nie-mand.

Nie-mand kon het ho-ren, dan God al-leen.

ДРУКЕРЫ Г.С. ГАЛЕНБАХ-
МЯКЕРИ